

[Miljøministeren]

Jeg er egentlig ked af, at hr. Duetoft her tilslutter sig Fremskridtspartiet i at være meget kritisk. Jeg vil gerne sige, at vi faktisk har oplevet det gode, at det er lykkedes os ved at tage en dialog med industrien at nå meget langt på dette område. Det er naturligvis ikke bare for mine blå øjnes skyld, men det er også, fordi der sker en udvikling i retning af grøn teknologi og grøn industri, og industrien har derfor selv interesse i at gå ind i et konstruktivt samarbejde med miljømyndighederne. Det gør industrien naturligvis ikke bare, fordi man gerne vil have renere teknologi, men også fordi man føler, at man gennem nogle aftaleprincipper kan gøre det på en mindre bureaukratisk – ikke mindre miljø-sikker – måde, nemlig gennem samtaler, hvor man nedfælder beslutningerne, og ikke gennem alle de her breve frem og tilbage mellem myndighederne, som er noget af det mest problematiske, hvis man skal løse nogle opgaver.

Jeg mener ikke, regeringen er faldet for det populistiske, når det drejer sig om Greenpeace; jeg mener, at Greenpeace har stået for en lang række fornuftige tiltag. Jeg er ikke altid enig med dem, de har jo også i mange sammenhænge været ude efter mig, når de syntes, jeg ikke har gjort det godt nok. Men jeg vil gerne sige: Det, at man styrker det folkevalgte element, er jo ikke ensbetydende med, at man ikke skal have folkelige organisationer til at arbejde. Jeg er næsten ved at sige tværtimod. For det, som jeg mener kunne være de folkelige organisationers opgave, er jo netop at gøre de folkevalgte opmærksom på problemerne. Det synes jeg er helt flot og fint, både når det drejer sig om Danmarks Naturfredningsforening, og når det drejer sig om Greenpeace, såvel som når det drejer sig om alle mulige andre folkelige organisationer. Det, der er afgørende for mig, er, at det er de folkevalgte, der får ansvaret for beslutningerne, og derfor har jeg i anden sammenhæng foreslået fredningsnævnene nedlagt, fordi de ikke er folkevalgte, fordi det bliver nogle indirekte valgte personer, der får et ansvar, som de i virkeligheden ikke rigtig, om jeg så må sige, kan stilles til regnskab for, sådan som vi folkevalgte kan. Så jeg mener, det er vigtigt at have organisationerne inde i billedet i form af en klageret. Det synes jeg er helt flot, bare vi sikrer os, at det er de folkevalgte, der tager de endelige beslutninger.

Jeg har været inde på de konkrete paragraffer og har også kommenteret hr. Hjortnæs, men åbenbart ikke på en sådan måde, at det lykkedes mig at undgå bemærkninger, om end jeg forsøgte mig med venlig stemme.

(Kort bemærkning).

Hjortnæs (S):

Jeg synes, ministeren er meget mere charmende, når ministeren er venlig, så det kan jeg kun opfordre til fortsætter, men det, der bringer mig herop, er, at ministeren formulerede sig på en sådan måde, at jeg måtte opfatte det som udtryk for, at det, der generer ministeren allermost ved den eksisterende lovgivning, er, at den er socialdemokratisk.

Man kan ikke opfatte det på anden måde, end at ministeren vil have sat et mindesmærke over sin ministertid i form af denne lovpakke, men den eksisterende lovgivning, minister, er anerkendt, den har vist sig som et meget brugeligt og hensigtsmæssigt instrument, og man smider ikke noget væk, der er anerkendt, og som har vist sig at være et meget brugeligt instrument. Det skal der en meget speciel begrundelse til at gøre.

Derfor vil jeg også sige til ministeren, at det, jeg sagde, overhovedet ikke var politisk-taktisk. Det var faktisk dybt alvorligt ment, og jeg håber, at ministeren vil gå hjem og reflektere over de synspunkter og betragtninger, som jeg fremkom med.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

For mit eget vedkommende vil jeg godt afrunde diskussionen om brugen af aftaler som miljøpolitisk strategi. Det er klart, at når der laves bekendtgørelser af en vis betydning, vil man forhandle dem med brancherne, fordi man naturligvis ikke skal foreskrive noget, som er umuligt for brancherne at have med at gøre. Men ministeren skal gøre sig klart, at den slags tager tid. Ministeren skal gøre sig klart, at kontrolaspektet, som er særlig fremherskende i det øjeblik, man bruger det, man kunne kalde for en retshåndhævelsesstrategi, ikke er mindre. Man skal jo kontrollere, at aftalerne overholdes, lige så vel som man skal kontrollere, at de påbud og forbud, som myndighederne giver, bliver overholdt.